

PASAULINĘ ŠLOVĘ PELNIUSIOS KNYGŲ SERIJOS **AFTER** AUTORĖ

ANNA TODD

*nothing
more*

wattpad

SENSACIJA IMAGINATOR1D

TARP DVIEJŲ ŠIRDŽIŲ

baltos lankos

ANNA TODD

*nothing
more*

TARP DVIEJŲ ŠIRDŽIŲ

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Versta iš:
Anna Todd, *Nothing More*,
Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.,
New York, 2016

Autorei atstovauja *Wattpad*

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose

ISBN 978-9955-23-960-4

Copyright © 2016 by Anna Todd
All rights reserved.

© Shutterstock, viršelio nuotrauka
© Inga Stančikaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

Trečias skyrius

Grįžęs į butą, ant slenksčio randu vidutinio didumo siuntinį. Ant dėžės juodu žymikliu išraitytas Tesos vardas man tučtuojau išduoda, nuo ko jis. Kyšteliu raktą į spyną ir švelniai įspiriu dėžę vidun. Šviesos išjungtos, tad suprantu, kad Tesa iš darbo dar negrįžusi.

Jaučiuosi pavargęs, o rytoj galėsiu ilgiau pamiegoti. Antradieniais ir ketvirtadieniais paskaitos man prasideda vėliau nei įprastai. Labai jų laukiu – antradieniai ir ketvirtadieniai yra mano mėgstamiausios savaitės dienos, nes galiu drybsoti lovoje tik su trumpikėmis ir žiūrėti televizorių. Tai paprasta, gal kiek liūdna prabanga, bet mėgaujuosi kiekviena jos akimirka. Nusispiriu batų, tvarkingai juos pastatau ir šūkteliu Tesą, kad įsitikinčiau, jog jos nėra. Kai neatsiliepia, nusirengiu svetainėje, nes galiu. Dar viena paprasta prabanga. Atsisėgu džinsus ir juos nusimaunu. Galiausiai net nusispiriu ir nuteškiu ant žemės. Netgi palieku juos ten. Jaučiuosi kiek maištingai, bet veikiu tiesiog baisiai išsekęs.

Akimirką pamąstęs, pakeliu kelnes, marškinius, kojines ir trumpikes, nusinešu į savo kambarį ir sviedžiu ant grindų – su tvarkysiu vėliau.

Man reikia į dušinę.

Dušo rankena vieninteliame mano vonios kambaryje užstringa kone kaskart, kai ją atsuku. Užtrunka bent minutę, kol vanduo prasibrauna pro vamzdžius. Mūsų pastato komendantas dusyk buvo ją „pataisęs“, bet kaskart neilgam. Tesa kelis kartus

net pati mėgino sutvarkyti. Pasirodo, iš jos nekokia remontininkė. Visai nekokia. Nusijuokiu, prisiminęs permirkusius jos drabužius ir įsiūtį, kai vanduo susprogdino vamzdį. Metalinė rankena nuskriejo per visą vonios kambarį ir išmušė skylutę sienoje. Po kelių savaičių, kai ji atsuko duše vandenį ir nutraukė vos besilaikančią rankeną nuo sienos, ši vėl sulūžo. Šalto vandens fontanas smogė tiesiai jai į veidą. Ji spiegė kaip sirena ir iš vonios išlėkė lyg būtų kilęs gaisras.

Klausausi vamzdžiais srūvančio vandens, greitai nusimežu, mintimis perkratau šią dieną: prisimenu, kaip greitai prabėgo paskaitos, kaip nustebau, kai į „Grind“ užsuko Dakota su Mege. Man vis dar keista matyti Dakotą, ypač su Eidenu – būtų buvę geriau, jei būčiau turėjęs laiko tam pasiruošti. Nesikalbėjau su ja ištisas savaites, be to, buvo sunku susikaupti, nes ji vilkėjo itin atvirus drabužius. Vis dėlto manau, pasisekė visai neblogai – nepasidariau sarmatos. Neišpyliau kavos, nepradėjau mikčioti. Kažin ar Dakota jautėsi nesmagiai, lyg kalbėtusi su manimi priverstinai, o gal ji jau nė nebepastebi tos įtamos?

Ji retai kada su manimi susisieikia – tiesą sakant, niekada, – tad nė nenučiuokiu, kaip ji jaučiasi ar kokie mudviejų santykiai. Ji nerodydavo savo jausmų, bet aš žinau, kad ji iš tų, kurios nuoskaudos nepamiršta visą gyvenimą. Ji neturi jokios priežasties ant manęs pykti, bet tokia mintis peršasi savaime. Man šiek tiek keista, kad taip staiga perėjome nuo kasdienių pokalbių prie visiškos tylos. Po to, kai paskambino man ir pranešė nutraukianti santykius, stengiausi palaikyti draugystę, bet ji nelabai teprisidėjo.

Kartais jos ilgiuosi.

Velnius, pragariškai jos ilgiuosi.

Persikraustęs iš Mičigano į Vašingtoną, įpratau jos nematyti, bet vis tiek kasdien kalbėdavomės, vos tik nutaikęs progą, nuskrisdavau su ja susitikti metęs visus darbus koledže. Persikėlusį į Niu-jorką, ji ėmė vis labiau tolti. Mačiau, kad kažkas ne taip, bet vyliausi, kad padėtis pagerės. Tačiau su kiekvienu mudviejų pokalbiu telefonu jutau, kaip ji vis labiau slysta man iš rankų. Kartais tiesiog

sėdėdavau ir spoksodavau į telefoną, tikėdamasis, kad ji man paskambins ir paklaus, kaip praėjo diena. Tiesiog ko nors pasiteiraus arba papasakos daugiau, ne vien skubotą savo dienos įvykių santrumpą. Tikėjaisi, kad gal ji tiesiog pratinasi prie naujo gyvenimo. Gal tai praeis, maniau.

Norėjau, kad ji iš tiesų pažintų naują gyvenimą, kad susirastų draugų. Nenorėjau nieko iš jos atimti. Tetroškau būti jos gyvenimo dalimi, kaip visada. Norėjau, kad ji visa galva pasinertų į šokių akademiją – žinojau, kaip jai tai svarbu. Nenorėjau jos blaškyti. Stengiausi kiek įmanoma ją palaikyti, net ir tada, kai ji pamažu ėmė stumti mane iš savo gyvenimo. Jos dienotvarkė vis pildėsi, o aš vis vaidinau palaikančio vaikiną vaidmenį.

Man visada puikiai sekėsi jį vaidinti, nuo pat vaikystės. Jis man tinka, lygiai kaip ir geriečio vaidmuo. Buvau kantrus ir baisiai supratingas. Tą naktį, kai man paskambinusi ji vieną po kitos dėstė priežastis, kodėl mūsų santykiai neišdegs, aš tik linkėjau kitame linijos gale ir tvirtinau, kad viskas gerai, kad aš suprantu. Iš tiesų nesupratau, o jos „priežastys“ atrodė neįtikinamos, bet puikiai žinojau, kad jos neperkalbėsi, ir kad ir kaip norėjau dėl jos kautis, neketinau tapti jai našta. Nenorėjau, kad mūsų santykiai taptų jai dar vienu iššūkiu. Dakota kovėsi nuolat, o man pavyko tapti viena iš nedaugelio teigiamų jėgų jos gyvenime – troškau, kad viskas taip ir liktų.

Jaučiausi nusivylęs, iš dalies vis dar taip jaučiuosi. Nelabai suvokiu, kodėl ji negali skirti bent valandėlės man, juk jos „Facebook“ profilyje mirgėte mirga nuotraukos su draugais iš įvairių restoranų ir naktinių klubų.

Ilgėjaisi jos pasakojimų apie tai, kaip praėjo diena. Norėjau klausytis pasididžiavimo žodžių, kaip gerai jai sekasi paskaitose. Ilgėjaisi jos entuziastingų šnekų, kaip ji laukia nesulaukia artėjančios peržiūros. Visada pirmiausia kreipdavausi į ją. Susipažinus su Tesa, viskas pasikeitė, ėmiau artimiau bendrauti su netikru broliu Hardinu, bet vis viena jos ilgėjaisi. Nelabai ką žinau apie santykius, bet puikiai supratau, kad mūsiškiai – toli gražu ne tai.

Staiga topteli, kad kol stoviu, spoksau į savo atvaizdą veidrodyje ir prisimenu žlugusius vienintelius savo santykius, vonia prisipildo garų. Galiausiai palendu po dušu – vanduo nupliko, čaižo mane. Iššoku ir atsisuku vėsesnį. Pritaishau telefoną prie dėklo ant sienos, įjungiu tinklalaidę apie sportą ir grįžtu po dušu. Vedėjų balsai žemi ir garsūs, jie beprasmiškai rieiasi dėl ledo ritulio politikos. Stengiuosi atkreipti dėmesį į tai, dėl ko jie skundžiasi, bet garsas vis nutrūksta, tad ištiesiu ranką ir visai jį išjungiu. Telefonas iškrinta iš dėklo ir atsiduria kriauklėje. Ištraukiu jį, kol nematomas namų elfas neatsuko vandens. Turėti namų elfą, geriau Dobį ar jo kloną, būtų tobula. Pasisekė tam Hariui Poteriui.

Šis vonios kambarys išties per mažas dar vienam kūnui, net ir elfo. Ji mažulytis – sakyčiau, mikroskopinis – greta klozeto, ant kurio vos telpu, stovi žema kriauklė su išklerusiu čiaupu. Kad ir kas projektavo šį butą, visiškai nepagalvojo apie šešių pėdų ūgio vaikiną. Na, nebent tam šešių pėdų ūgio vaikinui patinka prītūpti, kad pakištų galvą po dušu. Šiltas vanduo pliekia nugarą, o aš ir toliau kankinuosi mintydamas apie Dakotą. Mano galvoje ji užima brangiausią vietą ir man vis nesiseka jos iš ten iškraustyti. Šiandien ji atrodė taip gerai, taip velniškai seksualiai su tais šortais ir sportine liemenėle.

Ar ji pastebėjo, kad nuo tada, kai matėmės paskutinį kartą, mano kūnas pasikeitė? Ar matė, kad mano rankos sustiprėjo, ant pilvo išryškėjo raumenys, nes tam padėjau daug pastangų?

Vaikystėje buvau putlus. Mano storumas dažnai būdavo aptarinėjamas šurmuliuojančiuose mokyklos koridoriuose. Mane vadinavo „Lašininiu Lendonu“. „Atsargiai, kad Lendonas ant tavęs neužkristų“, – juokaudavo mokiniai. Gal dabar tai skamba kvailai ir vaikiškai, bet kai tie bukalgalviai eidavo už manęs tai skanduodami, klaičiai pykdavau. Ir tai tebuvo tik viena iš kankynių pragare, vadinamame mokykla. Žinoma, palyginti su tuo, kas nutiko Karteriui, tai niekis, bet šįvakar apie tai negalvosiu.

Kuo daugiau smulkmenų iš mūsų susitikimo kavinėje stengiuosi prisiminti, tuo labiau mano smegenys jas jaukia ir iškreipia.

Nežinojau, ką Dakota mano. Niekada nežinodavau. Net ir vaikystėje ji turėdavo paslapčių. Anuomet tai mane traukdavo, atrodė paslaptinga ir jaudino. Dabar, kai tapome vyresni, o ji su manimi išsiskyrė nieko iš tiesų nepaaiškinusi, labai nesmagu.

Spoksau į jūržolių žalumo dušo plyteles ir mąstau, ką man derėjo pasakyti ir padaryti per tas penkias minutes. Vis mąstau, paskui imu tikinti save, kad tai nieko baisaus, tada vėl kvaištu – užburtas ratas. Spitrėju į sieną, prisimenu ją šiandien stovinčią priešais mane. O kad būčiau galėjęs perskaityti, ką slepia migdolinės jos akys, arba atradęs žodžius, slypinčius už putnių jos lūpų.

Tos lūpos...

Dakotos lūpos – it ne šio pasaulio. Jos putnios, tobulo žiedlapių rausvumo. Tas rausvumas visada vesdavo mane iš proto, o ji įgudo tobulai jomis naudotis. Kai pirmą sykį išdykavome, tebuvome šešiolikos. Buvo mūsų dviejų mėnesių sukaktis, ji atnešė man priglausti šunytį. Žinojau, kad mama neleis jo laikyti, turėjo žinoti ir ji, bet mudu mėginome slėpti jį mano spintoje. Dakota dažnai elgdavosi taip, kaip nederėjo, bet visada tik vedama gerų paskatų. Mažą pilką pūkų kamuoliuką šerdavome geriausiu ėdalu iš gyvūnų krautuvėlės gatvės gale. Jis mažai lodavo, o kai lodavo, kosuliu paslėpdavau triukšmą. Kurį laiką mums sekėsi, kol šunytis užaugo ir mano mažame miegamajame jam ėmė darytis ankšta.

Po dviejų mėnesių teko pasakyti mamai apie šunį. Ji nesupyko taip, kaip tikėjaisi. Vis dėlto išsamiai paaiškino, kiek kainuoja išlaikyti šunį, ir kai palyginau sumą su nieko vertu čekiu, kurį gaudavau iš mašinų plovyklos, kur priešokiais vis padirbėdavau, skaičiai skyrėsi. Net ir su arbatpinigiais neišsimokėčiau veterinarui. Buvo ašarų ir ginčų, bet Dakota pagaliau sutiko. Skandindami skausmą, paklusome mokslininkų prigimčiai ir pažiūrėjome visus „Žiedų valdovo“ filmus. Litrais gėrėme frapučinus iš „Starbucks“ ir skundėmės, kad puodelis kainuoja net penkis dolerius. Kimšome „Twizzlers“ guminukus ir žemės riešutų sviesto krepšelius, kol suskaudo pilvus, o aš pirštais piešiau apskritimus jai ant skruostų, kaip jai patikdavo, kol ji užmigo mano skreite.

Mane pažadino šilta jos burna, lūpos, tvirtai apžiojusios mano varpą.

Buvau nustebęs, pusiau prabudęs ir velniškai susijaudinęs stebėjau, kaip ji paima mane į burną, kaip dingstu šiltoje jos gerklėje. Sakė, kad jau kurį laiką norėjo pamėginti, bet jaudinosi. Tobulai darbavosi burna ir aš gėdingai greitai baigiau.

Ji labai pamėgo šitaip mane tenkinti ir ėmė daryti tai kone kaskart, kai susitikdavome. Man, žinoma, tai patiko.

Po velnių, ką mėginu apmauti? Dievinau tau. Negalėjau patikėti, jog kadaise smaukymasis man atrodė malonus būdas orgazmui pasiekti. Tai niekalas, palyginti su jos burna, vėliau ir su švelnia, šlapia jos pute. Nuo oralinio sekso gana greitai perėjome prie dulkinimosi – mums abiem vis buvo negana. Man nebereikėjo tenkintis pačiam, kol atsikrausčiau į Vašingtoną. Ilgėjausi visko, mūsų intymumo taip pat. Na, smaukytis irgi nėra taip blogai. Nuleidžiu akis į kabančią varpą, ja teka karštas vanduo. Viena ranka suimu ją prie šaknies, erzinu galiuką nykščiu, kaip Dakota erzindavo liežuviumi.

Užsimerkiu, šiltas vanduo srūva mano kūnu ir kone įtikiu, kad tai ne mano ranka mane glosto. Mintyse Dakota klūpi ant kelių priešais senąją mano lovą Vašingtone. Garbanoti jos plaukai anksčiau buvo šviesesni, kūnas tik pradėjęs tvirtėti nuo šokių. Ji puikiai atrodė, kaip visada, bet brėsdama darėsi vis karštesnė. Jos burna ima judėti greičiau... tai ir jos vaitojimas mano galvoje sparčiai veja mane pabaigos link.

Mano kūnas ima tvinkčioti, nuo kojų pirštų iki pat nugaros. Nugara atsilošiu į vėsius dušo plyteles, viena koja paslystu ir, praradęs pusiausvyrą, žingteliu į šoną. Iš burnos pasipila tirada žodžių, kuriuos vartoju nedažnai, įsikimbu į šachmatinę dušo užuolaidą ir trūkteliu.

Trekšt, trekšt, trekšt. Prakeiktas daiktas pasiduoda, paeiliui nuplyšta nuo plastikinių žiedų. Užuolaida krinta, su ja ir aš. Vėl surinku, keliu atsitrenkiu į mažulytės vonios kraštą, virstu

aukštiekninkas, stipriai vožiuosi į keramiką, karštas vanduo suplūsta tiesiai į veidą.

– Šūdas! – surinku.

Kelis, regis, jau ima tinti, o kai pamėginu įsikibti vonios krašto ir pakilti, rankos tabaluoja kaip guminės. Durys plačiai atsiveria, aš išsigandęs pasileidžiu ir galva trenkiuosi į vonios dugną. Nė nepėjęs prisidengti pamatau Tesą, besišvaistančią rankomis it hipogrifas.

– Ar tau viskas gerai? – klykia ji. Jos žvilgsnis laksto nuogu mano kūnu, paskui ji užsidengia akis. – O Dieve! Atsiprašau!

– Kas per velniava? – surinka užėjusi Sofija.

Nuostabu... dar ir ji čia. Čiumpu nuplyšusią užuolaidą ir užsimetu ant nuogo kūno. Blogiau būti nebegali. Nužvelgiu merginas ir linkteliu, vis mėgindamas atgauti kvapą. Mano skruostai dega, mieliau paskęščiau šuns šūduose, nei gulėčiau nuogas vonioje su viena nukarusia koja. Laisvąją ranką atsiremiu į šlapią vonios dugną ir pamėginu atsikelti.

Sofija nustumia Tesą, čiumpa man už rankos ir padeda. *Kas nors mane nušaukit.* Ji paskubomis užsikiša rudus plaukus už ausų ir traukia mane abiem rankomis. *Prašau, nušaukit.* Stengiuosi užuolaida dengtis gėdingąsias kūno vietas, bet kai atsistoju, ji nukrinta. Stveriu ją ir kaip tik galėdamas lengvabūdiškiau vėl prisidengiu.

Ar kas nors mane girdi? Jei manęs nenušausit, bent pradanginkit. Maldauju.

Rudos Sofijos akys turi žalsvą atspalvį, jo anksčiau nebuvau pastebėjęs. O gal neturi, gal aš tik apsvaigęs po smūgio. Nususuku nuo jos, bet vis vien jaučiu įbestą žvilgsnį. Sutelkiu visą dėmesį į jos batus: jie rudi, smailūs ir primena man tuos, kuriuos visada avi Hardinas.

– Atsistojai? – Sofija kilsteli tamsų antakį.

Ar įmanoma patirti didesnę gėdą? Nemanau. Žmogui turbūt ne. Prieš trisdešimt sekundžių masturbavausi duše, o dabar esu

nuogas ir apsigėdinęs. Visas šis jovalas būtų mirtinai juokingas, jei būtų nutikęs kam kitam.

Sofija vis dar į mane žiūri ir staiga susivokiui, kad jai neatsakiau.

– Aha. Aha. Viskas gerai. – Mano balsas dar labiau apgailėtinas nei savijauta.

– Nesigėdyk, – tyliai taria ji.

Papurtau galvą.

– Nesigėdiju, – pameluojau, nuleidžiu smakrą ir prisiverčiu nusikvatoti. Blogiausia, ką galima padaryti norint sumažinti gėdą, yra pasiūlyti nesigėdyti.

Tesa žvelgia į mane susirūpinusi ir ketina prabilti, bet orą perskrodžia garsus pyptelėjimas ir aš krūpteliu.

Ar gali būti blogiau?

– Šokoladas svyla! – surinka Tesa ir dingsta iš vonios, o kambarys, regis, dar labiau susitraukia. Vaidrodis aprasojęs, viskas drėgna, Sofija vis dar čia. Ji nusišypso ir ilgu, juodu nagu paliečia mano pilvą virš bambos.

Man patinka, kaip tie nagai atrodo mane liesdami. Dakota kaip šokėja niekada negalėjo auginti nagų. Dažnai dėl to skųsdavosi, bet šokius mėgo labiau nei nagų dailę, tad tenkindavosi tikrais.

– Ir nederėtų, – pagyrimą ji greičiau sumurkia ir mano kūnas atsiliepia. Sofijos pirštas vis dar lėtai leidžiasi mano pilvu, aš sutrikęs, bet nenoriu, kad ji liautųsi. Jos pirštas keliauja skersai mano pilvo apačios, tiesiai virš užuolaidos, dengiančios varpą. Stengiuosi susivokti, kodėl ji šitaip mane liečia, ir kartu išlaikyti kotą suglebusį.

Nelabai gerai ją pažįstu, bet žinau, kad ji daug drąsesnė nei kitos pažįstamos mano amžiaus merginos. Ji be skrupulų plūstasi, per televizorių žiūrėdama laidą „Master Chef“, ir akivaizdu, kad visai nesigėdija liesti mano šlapio, nuogo kūno. Rodos, jai patinka plaukų takelis nuo bambos iki slėpsnų, nes dabar ji piršto galiuku jį perbraukia.

Ar ji ką pasakė? Ak, taip. Pasakė: „Ir nederėtų.“

Kada nutilo dūmų detektorius?

Ką ji turi omenyje? Man nederėtų gėdytis? Vos neprisiskėliau galvos smaukydamasis vonioje, buvau aptiktas nuogas išsidrėbęs ant dušinės grindų.

Žinoma, kad man gėda. Jos magija kaip niekur nieko išisklaido ir sugrižta drovumas.

Pažvelgiu į ją, į tamsių jos plaukų atspindį aprasojusiam veidrodyje.

– Ačiū, – išveblenu. Atsikrenkštęs priduriu: – Nieko sau virtau. – Nusijuokiu, pamažu imu suvokti padėties komiškumą.

Jos akys šiltos, pirštas vis dar mane liečia, lėtai braukia ir erzina. Man malonu, bet nežinau nei ką sakyti, nei kaip elgtis. Galiausiai ji šypsodamasi atšlyja.

Išraudusiais skruostais nusisuku nuo jos, ranka perbraukiu veidrodį. Ji stovi nejudėdama, atsirėmusi į rankšluosčių kabyklą. Spoksau į savo atspindį, pirštu paliečiu nedidelę, bet gilią žaizdą virš antakio ir susiraukiu. Mano kakta sruvena kraujas, ištiesiu ranką ir griebiu rankšluostėlį, juo nusivalau žaizdą ir pasižadu daugiau niekada nemėginti nuleisti tame ankštame duše, nebent vilkėčiau šarvus. Kęsdamas skausmą spusteliu, kad sustabdyčiau kraujavimą.

Sofija vis dar vonioje – ar man derėtų su ja kalbėtis? Nežinau, kaip vertinti tai, kad ji mane lietė. Nieko nenusimanau apie tokių reikalų etiketą. Ar jauniems, vienišiams žmonėms taip elgtis normalu?

Iki šiol esu turėjęs vieną merginą, tad nemėginu dėtis patyrusiu vaikinu. Negaliu apsimesti, kad žinau, ką ši mergina mano ar ko ji nori. Beveik jos nepažįstu.

Mudu trumpai bendravome Vašingtone, kai jos šeima įsikėlė greta mano mamos ir Keno. Žinau, kad ji keleriais metais už mane vyresnė ir kad mėgsta, kai draugai vadina ją antruoju vardu – Nora, ir aš nuolat susimaunu, o Tesa susiraukusi mane taiso. Žinau, kad ji visada kvėpia cukrumi ir saldainiais. Žinau, kad dažnai pas mus užsuka, nes nemėgsta savo kambario draugių. Žinau, kad kai aš negaliu, ji palaiko kompaniją Tesai ir per pastaruosius kelis mėnesius

jos kažki kaip susidraugavo. Tik tiek. Kai taip vardiju, atrodo daug, bet visa tai paviršutiniška, seklu. A, taip, ji ką tik baigė kulinarijos mokyklą ir dirba viename restorane su Tesa.

Dabar dar galiu pridurti, kad jai patinka liesti nuogus, šlapius pilvus.

Nusisuku nuo veidrodžio ir atsigrežiu į ją.

– Ar lauki, kad įsitikintum, jog negavau sutrenkimo? – klausiu.

Ji linkteli ir plačiai išsišiepia. Jos akių kampučiuose susimeta raukšlėlės, lūpos atrodo neįtikėtina putnios, ypač kai apsilaižo jas liežuviu. Drėgnos lūpos ir tos akys... ji pribloškianti.

Ji tai žino.

Aš tai žinau.

Obama tai žino.

Ji – viena iš tų moterų, kurios tave sukramtys ir išspjaus, o tu mėgausiesi kiekviena akimirka. Ji tapšnoja smiliumi savo apatinę lūpą, o aš vis tyliu. Nejaugi ji mane kabina? Sutrinku. Nesiskundžiu, tiesiog sutrinku.

– Ačiū už rūpestį, – mirkteliu. *Negi rimtai ką tik tai padariau?*

Pasibaisėjęs, kad kvailos mano smegenys privertė šitaip bukaprotiškai pasielgti, skubomis nusisuku. Mirktelėjimas? Aš nemirkčioju ir esu tikras, kad dabar pasirodžiau kaip didžiausias iškrypėlis. Pasaulyje.

Nora pažvelgia man į akis ir prasižioja. Žengia artyn, vienu žingsniu panaikina tą ir taip nediduką atstumą tarp mudviejų. Mano kūnas sureagoja, aš atsitraukiu, nugara įsiremiu į kriauklę.

– Tu toks mielas, – švelniai prataria ji, žvilgsniu glostydamą man krūtinę.

Žodis „mielas“ įgelia, kai ji ištaria mergina, tiesiog spinduliuojanti seksualumą. Nuo lūpų iki klubų linkio, ji visa – grynas geidulys. O aš visada tas mielas, tas geras. Jokia moteris niekada apie mane nesvajoto, niekada nevadino manęs seksualiu.

Nora pakelia ranką man prie veido ir aš krūpteliu, beveik vildamasis, kad ji man pliaukštelės už tai, kad ne kartą įsivaizdavau ją nuoga. Bet ji nepliaukšteli, tikriausiai dėl to, kad negali perskaityti

mano minčių, kad ir koks apnuogintas jaučiuosi. Ji kilsteli pirštą man prie nosies ir paliečia jos galiuką. Iš nuostabos užsimerkiu, o kai atsimerkiu, ji jau nusisukusi.

Nieko netarusi, išeina iš vonios į koridorių.

Perbraukiu ranka veidą, geisdamas ištrinti pastarąsias penkias minutes... na, bet gal pasilikti paskutines dvi.

Išgirdęs, kaip Tesa jos klausia, ar man viskas gerai, atlošiu galvą, atsikvepiu, uždarau duris ir užsirakinu. Dušo užuolaida suplėšyta, mažytis kambarėlis kaip po tornado. Plastikiniai užuolaidos žiedai, šampūnai ir Tesos prausiklis mėtosi ant grindų. Juos tvarkydamas, nejučiomis nusijuokiu. Na, žinoma, man turėjo tai nutikti.

Drabužiai, kuriuos atsinešiau į vonią, šlapi, ant marškinių nugaros puikuoja didžiulė šlapią dėmė, bet šortai ne visai kiaurai permirkę. Užsitempiu juos ir susirenku šlapius drabužius, ketindamas nusinešti į kambarį. Tamsūs mano plaukai džiūva – drėgnos tik šaknys. Perbraukiu galvą violetinėmis Tesos šukomis, susišukuuju ir tą vos žymią barzdelę, kurią pastaruuju metu auginu. Tesos vanilinis losjonas riebokas, bet skaniai kvepia, o aš nuolat pamirštu nusipirkti. Laimė, spintelėje randu pleistrą – užsilipdau juo žaizdą.

Žinoma, tai nepaprastas pleistras – Tesa buvo nupirkusi pleistrų su „Ledo šalies“ piešinėliais.

Jėga. Viskas tik geryn.

Kai išeinu į koridorių, išgirstu, kaip Nora kvatoja, o Tesa tyli. Ji nesijuokė nuo pat tada, kai čia atsikraustė. Man tai neduoda ramybės, bet suprantu, kad su šiuo išsiskyrimu jai reikia susitvarkyti pačiai, tad jos nespaudžiu. Ji nelinkusi klausyti patarimų, ypač jei kalbama apie Hardiną. Tada dingteli, kad iš pat ryto turiu dirbti. Mėšlas. Vadinas, rytoj turiu atsikelti anksti, kad galėčiau pabėgioti, tad sumetu drabužius į skalbinių krepšį koridoriuje ir nueinu į virtuvę įsipilti vandens ir atsisveikinti su merginomis. Na, žinote, atkurti normalumą. Vakara pabaigti įprasta gaida.

Tesa sėdi ant sofos, kojas užsikėlusi ant pagalvės, Nora drybso ant kilimo, po galva pasidėjusi pagalvę ir kaip į kokoną susisukusi

į mano geltoną su raudonu Grifindoro apklotą. Dirsteliiu į televizorių – „Keksikų karai“. Kaip visada. Tos moterys nežiūri nieko kito, tik „Food Network“ ir paauglių dramas per „Freeform“. Na, tiek to, aš ir pats kai kurias tų laidų mėgstu. Ta apie paauglius demonų medžiotojus – mano mėgstamiausia. Ta ir kita, apie globėjų šeimą.

– Gal ką atnešti iš virtuvės? – klausiu, peržengdamas pūkuotomis kojineėmis apmautas Noros kojas, kyšančias iš po apkloto.

– Vandens, – Tesa palinksta ir sustabdo laidą. Ekrane sustingsta moteris garbanotais juodais plaukais, plačiomis pražiotomis lūpomis ir iškeltomis rankomis. Ji nerimauja dėl sudegusių pyragų.

– Ar turi ko kito, ne vandens? – klausia Nora.

– Čia tau ne parduotuvė, – paerzina Tesa. Nora išsitraukia iš po galvos pagalvę ir sviedžia į ją.

Tesa nusišypso, beveik nusijuokia, bet susipranta. O gaila. Jos toks gražus juokas.

Nežinau, ką turime šaldytuve be „Gatorade“, bet iškeliu pirštą ir einu patikrinti. Randu tvarkingomis eilėmis sustatytus butelius. Taip, Tesa sutvarko net mūsų šaldytuvą ir pasirodo, kad ištroškusioms sieloms turime pasiūlyti ne tik vandens.

– „Gatorade“, saldžios šaltos arbatos, apelsinų sulčių! – šūkteliiu.

Krūpteliiu, kai Sofijos balsas suskamba visai greta.

– Fui. Nekenčiu „Gatorade“, išskyrus mėlyną, – taria ji, lyg mano mėgstamiausias gėrimas būtų asmeniškai ją įžeidęs.

– Fui? Kaip gali taip kalbėti, Sofija? – pažvelgiu į ją, negalėdamas patikėti, ir viena ranka atsiremiu į atviras šaldytuvo duris.

– Paprastai. – Ji nusišypso ir parimsta ant spintelės. – Ir liaukis vadinti mane Sofija – jeigu man reikės pakartoti dar sykį, vos tave pamačiusi imsiu vadinti Džordžu Straitu.

– Džordžu Straitu? – prunkšteliu. – Iš visų vardų, kuriuos galėjai išsirinkti, išsirinkai... na, čia jau visai nesąmonė.

Ji irgi juokiasi – švelnus juokas, įdėmios akys. Jai tinka.

Nora-ne-Sofija gūžteli pečiais.

– Visada pirmiausia renkuosi Džordžą.

Reikės pasidomėti tuo Džordžu Straitu, kad žinočiau, kaip jis atrodo. Esu tikras, kad būsiu jį matęs, bet kantri muzikos neklausau nuo pat vaikystės.

Nora susirišusi plaukus į uodegą, persimetusi ilgas garbanas per petį, vilki trumpus marškinėlius, apnuoginančius pilvą, ir it antra oda aptempiančias tampres. Tiesą sakant, prieš tai visą dėmesį buvau sutelkęs į savo nuogumą, tad josios nepastebėjau.

Ar ji su manim koketuoja? Nesuprantu. Dakota nuolat mane erzindavo, kad nieko nenutuokiu apie moterų koketavimą. Mieliau tai laikau tyrumu nei patirties stoka. Jei perprasčiau visus įmanomus flirto būdus, tikriausiai virščiau vienu tų vyrų, kuriems svarbiausia tik tai, kaip juos mato moterys. Abejočiau viskuo, ką pasakau ar padarau. Gal net virščiau vienu iš tų, kurie permerkia plaukus žele ir pasistato spyglius, kaip tas iš laidos „Diners, Drive-ins, and Dives“, kurią vakar vakare žiūrėjo Tesa su Nora. Nenoriu slėpti savo mokslinės fantastikos knygų ir apsimesti, kad atmintinai nemoku kiekvieno žodžio iš Hario Poterio filmo. Nenoriu stengtis būti kietas. Esu tikras, kad niekada nebūsiu kietas. Niekada toks nebuvau ir manęs tai netrikdo. Be to, nenorėčiau konkuruoti su milijonais tobulų vyrų, verčiau jau pasilaikysiu knygas lentynose ir gal man net pasiseks surasti moterį, kuriai jos irgi patiks.

Mėlyno „Gatorade“ neturiu, todėl pamėginu suvilioti ją raudonu, savo mėgstamiausiu.

– Tu toks tylus, – taria Nora, kai paduodu jai buteliuką. Ji nužiūri jį, kilsteli antakį ir papurto galvą.

Aš nepratariu nė žodžio.

– Na, tikriausiai geriau nei vanduo, – ji kalba švelniai ir visai nereikliai, nors turi rimtą problemą – nekenčia „Gatorade“. Keista, bet mintyse imu svarstyti, ko ji dar nemėgsta. Ar yra kitų cukraus prisodrintų gėrimų, kurių ji be priežasties neapkenčia? Pasijuntu trokštąs sužinoti. Kol iš anksto rengiuosi apginti visus

mėgstamiausius savo gėrimus, kuriuos ji galėtų peikti, ji atsuka raudoną buteliuką ir atsigeria.

Po akimirkos tarsteli:

– Ai, – patraukia pečiais, gurkšteli dar ir pasisuka eiti.

Ji keista. Na, ne todėl, kad gyvena mamos rūsyje ir kolekcionuoja lėles. Ji keista, nes aš nesugebu perprasti jos būdo ir niekaip nesuvokiu, ką turėtų reikšti tos nejaukios tylos akimirkos ar prisilietimai iš niekur nieko. O juk įprastai taip puikiai permatau žmones.

Bet, užuot bandęs išspręsti romantikos mįslę, čiumpu iš šaldytuvo vandenį, grįžtu į kambarį, pabaigiu esė ir einu miegoti.